

Published in **Florentin Smarandache și seducția polimorfismului. Analize, interpretări, cronici, articole, note și recenzii**, pp. 339-342.

Editori: Al. Florin Țene, Andrușa R. Vătuiu. Sibiu: Agora, 2017; 843 pages.
ISBN 9781599735023.

Also appeared in *Interferențe*, București, 4 mai 2001.

Soarta unui om

Mircea Radu Iacoban

Ciudat personaj olteanul Smarandache! Și-a lăsat nevasta cu un copil mititel și altul pe cale să se nască, spre a o „tăia” către Istanbul prin septembrie 1988.

Motivul: ”nu-mi dădea post, nu-mi dădea participarea la congrese internaționale” (deși, o vreme, fusese profesor în Maroc). Matematician (o ecuație îi poartă numele), crede mai degrabă în poezie, fiind convins că va face carieră în lumea cea liberă a artelor (”simt în mine o uriașă forță de creație...”). Are intuiții politice exacte (”Cel mai mare dușman al comunismului, este, desigur, comunismul”), inclusiv în ceea ce privește propriul destin literar, pe care îl întrevede când în negru (”Sunt un om de rând, cu inteligență cel mult medie... n-am creat nimic serios, numai poante, giumbușlucuri de stil, speculații minore, jocuri grăbite de cuvinte, frânturi de idei... Sunt oare un grafoman? Un maniac...? Sufăr de neluare în seamă.”), când în roz, arătându-și convingerea că marile edituri din Apus îl vor potopi cu contracte, teatrele de pretutindeni îi vor juca piesele, va ”rupe gura Americii”

cu expozițiile de pictură și la nevoie, în lipsa unui public interesat, și-l va crea.

Cu o singură condiție: să i se aprobe emigrarea în SUA. Până una-alta, este nevoit să înfrunte iadul din lagărul turcesc, unde sute de fugari asemenea lui (polonezi, ruși, bulgari, moldoveni) așteaptă cu anii să-i accepte Occidentul.

Compania nu pare deloc selectă: borfași, ratați, bețivi, fumangii; dacă mai rezist în jungla asta 6 luni, ajung și eu animal ca ei.”

A trebuit să rabde nu 6 luni, ci 14 și, pentru a câștiga câteva lire, descarcă, noaptea, camioane cu cenușă, trage la roabă, zugrăvește casele turcaleților. Tot ce câștigă cheltuie pe scrisori. Trimite sute de epistole în cele patru vânturi, solicitând unor personalități din lumea literelor și a științelor exacte să pună o vorbă bună pe lângă organisme internaționale, doar-doar s-o îndura America să îl primească. Deziluzie după deziluzie: din camp se pleacă pe alese (“cel mai tâmpit evreu sovietic are prioritate înaintea celui mai bun est-european”), iar americanii, în loc să se îndure de soarta celor ce au cutezat să evadeze din estul comunist, ”au suplimentat cu 20.000 numărul de vize pe 1989, dar le dau la întâmplare, prin tragere aleatorie, făcută de un ordinator. De ce nu ne iau

pe toți nenorociții din lagăr?” Se teme de vizita medicală, fiindcă dacă ești suferind, nu te acceptă nicio țară. Așteptarea tâmpă se lungește peste măsură și singura consolare ar putea fi aceea că alți locatari zac în lagăr de 5-7 ani.

Răspunsurile la SOS-urile din scrisori, atâtea câte sunt, nu par chiar încurajatoare. Virgil Ierunca îl asigură că “va dedica o emisiune mult mai târziu” antipoemelor lui Smarandache (n-a făcut-o nici până azi), întrucât, preciza criticul, acum “susțin doar scriitorii asupra cărora s-a năpustit Securitatea.”

Revistele cărora le trimite poeme îl refuză politicos, solicitându-i literatură anticeaușistă. “N-o să mai citesc nici ziare românești din exil. O să termin și cu emisiunile înveninatoare. Ele m-au manipulat conștiința, iar partidul, pe de altă parte.”

Pour la bonne bouche, bibliotecii simandicoase (“Centre Pompidou”, “La Maison de la poésie”) refuză să-i primească placheta de antipoeme, tipărită cu mari eforturi, pe speze proprii. O revelație: “În comunism, am criticat comunismul. În capitalism, critic capitalismul. Deci, n-am loc pe globul ăsta.” Tot timpul completează sumedenie de hârtii (“actele mici”, “actele mari...”) în care este sfătuit să inventeze bătăi la Miliție și anchete dure la

Securitate ("n-au cum să verifice!"), întru creșterea cotei de dizident. În rest, jurnalul lui Smarandache conține o sumedenie de notații mărunte mustind de sinceritate, liste de cumpărături, fleacuri, zvonuri, griji, nevoi – totul redactat frust, cu totală lipsă de menajamente față de sine și ceilalți...

Cartea "Fugit"... am primit-o din America. Mi-a trimis-o Florentin Smarandache, iar pe autocolantul tipărit negru pe auriu este înscrisă adresa unei Universități din lumea nouă. Ceea ce înseamnă că, până la urmă, olteanul a izbutit.

Amară experiență!